

Sygn. akt II CSK 184/07

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa M. W.

przeciwko Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej

w Warszawie

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 czerwca 2007 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 25 października 2006 r.,

odrzuca skargę kasacyjną i zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Wniesiona przez pełnomocnika powódki skarga kasacyjna dotknięta jest istotnym brakiem konstrukcyjnym, polegającym na niewłaściwym określeniu granic zaskarżenia (art. 394⁴ pkt 1 k.p.c.). Autorka skargi kasacyjnej zaskarżyła wyrok Sadu Apelacyjnego „w zakresie rozstrzygnięcia w pkt I.1 tj. w zakresie wysokości kwoty zasądzzonego roszczenia z tytułu zadośćuczynienia”. Zakresem zaskarżenia objęta zatem została zasądzona na rzecz powódki kwota 150 000 zł z odsetkami, a więc ta część wyroku, która jest dla skarżącej korzystna. Powódka, jeśli uważa, że zasądzone na jej rzecz zadośćuczynienie jest za niskie powinna zaskarżyć wyrok w części, w której Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu I instancji i oddalił powództwo, a więc w pkt I - 3 i w pkt II oraz pkt IV. Już z tych względów skarga kasacyjna, jako niespełniająca wymagania określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. podlegała odrzuceniu (art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, stanowiący także element konstrukcyjny tego środka prawnego, oparty został na przesłance oczywistości skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 1 pkt 3 w zw. z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). W celu spełnienia tej przesłanki nie wystarczy – jak to uczyniła autorka skargi – zawrzeć w treści skargi stwierdzenia, że jest ona oczywiście uzasadniona, lecz należy wykazać tę oczywistość przez odwołanie się do takiej argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżony wyrok wydany został z oczywistym naruszeniem prawa. Skarżąca poza uzasadnieniem podstaw kasacyjnych, na których oparła skargę, tej wymaganej oczywistości nie uzasadniła. Skarga nie spełnia więc także wymagania, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z przytoczonych względów należało orzec, jak w sentencji (art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.).